

Sygn. akt I NO 51/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 października 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Czajkowski (przewodniczący)

SSN Antoni Bojańczyk (sprawozdawca)

SSN Leszek Bosek

w sprawie z odwołania K. O.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa nr [...] z dnia 22 listopada 2018 r. w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na cztery stanowiska sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w S., ogłoszone w Monitorze Polskim z 2018 r., poz. 274.,

z udziałem H. T. K. - J., D. H. L., A. M., R. M. W.

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 30 października 2019 r.,

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

W dniu 22 listopada 2018 r. Krajowa Rada Sądownictwa podjęła uchwałę nr [...] w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na cztery stanowiska sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w S..

W uchwale nr [...] wskazano, iż na podstawie dyspozycji art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz.U. 2018,

poz. 389 ze zm.; dalej: u.KRS) Krajowa Rada Sądownictwa przedstawiła Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosek o powołanie: H. T. K. - J., D. H. L. , A. M. oraz R. M. W. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w S..

Krajowa Rada Sądownictwa w uchwale nr [...] zdecydowała także o nieprzedstawianiu Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie: L. A., M. A. F. - M., J. M. H. - S., J. M. K., K. O., H. O., A. J. P., L. R., R. N. W. oraz T. M. Z. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w S..

W uzasadnieniu Krajowa Rada Sądownictwa stwierdziła, że kandydaci biorący udział w konkursie spełniają wymagania ustawowe określone w dyspozycji art. 63 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U. 2018, poz. 23 ze zm.).

Krajowa Rada Sądownictwa wskazała, że wniosek o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w S. wskazanych w uchwale osób został przedstawiony Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej po wszechstronnym rozważeniu całokształtu okoliczności sprawy, Krajowa Rada Sądownictwa kierowała się kryteriami wymienionymi w art. 35 ust. 2 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa, uwzględniając uzyskane przez kandydatów oceny kwalifikacji, doświadczenie zawodowe, opinie przełożonych, oceny ze studiów i z egzaminu zawodowego oraz wyniki głosowania Kolegium Sądu Apelacyjnego w [...] i Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów Apelacji [...].

W uzasadnieniu do uchwały przedstawiono przebieg postępowania (s. 2-3 uchwały), opisano szczegółowo wykształcenie, dotychczasowy przebieg kariery zawodowej oraz osiągnięcia wszystkich kandydatów (s. 4-13 uchwały) oraz przedstawiono wyniki głosowań Kolegium Sądu Apelacyjnego w [...] oraz Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów Apelacji [...] w sprawie zaopiniowania kandydatów (s. 14-15 uchwały).

M. A. F. - M., J. M. H. - S. , J. M. K., K. O., H. O., L. R., R. N. W. i T. M. Z. wystąpili do Krajowej Rady Sądownictwa o wyłączenie od udziału w rozpoznaniu sprawy członków Rady wybranych w jej skład uchwałą Sejmu RP z dnia 6 marca 2018 r., (M.P. poz. 276), przy czym wniosek nie obejmował wyłączenia sędzi T. K.

F.. Krajowa Rada Sądownictwa uchwałami z 22 listopada 2018 r. oddaliła wszystkie wnioski o wyłączenie jej członków, stosownie do art. 28 ust. 3 u.KRS.

Odwołanie od przedmiotowej uchwały złożył K. O., zaskarżając ją w całości, jak jednak doprecyzował obejmuje to zaskarżenie:

- punktu pierwszego - w całości;
- punktu drugiego - w odniesieniu do nieprzedstawienia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie K. O. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w S..

Zaskarżonej uchwale K. O. zarzucił:

1. obrazę prawa unijnego materialnego, to jest art. 2 Traktatu o Unii Europejskiej, art. 15 ust. 1 i ust. 3 akapit drugi Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej („TFUE”) i art. 41 ust. 1 i 2 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej („KPPUE”), ustanawiających zasadę otwartości organów Państwa Członkowskiego UE, zasadę dostępu do dokumentów, otwartości i transparentności działania organu tj. Krajowej Rady Sądownictwa;

2. obrazę prawa materialnego, to jest art. 187 ust. 1 pkt 2 i ust. 3, art. 173, art. 10 i art. 186 Konstytucji w zw. z art. 9a ust. 1, art. 11a ust. 2 pkt 2, art. 11a ust. 4-5, art. 11b ust. 7, art. 21 ust. 2 i art. 33 ust. 1, art. 31 ust. 1 u.KRS oraz art. 34 ust. 1-3 u.KRS w zw. z § 12 ust. 1 i 3-6, § 16 ust. 1 oraz § 18 ust. 1-8 załącznika do uchwały nr 265/2017 Krajowej Rady Sądownictwa z 12 września 2017 r. w sprawie Regulaminu Krajowej Rady Sądownictwa („Regulamin KRS”) a także w zw. z art. 6 i art. 13 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka i Podstawowych Wolności („EKPCz”), które miało istotny wpływ na wynik sprawy poprzez:

a. niewłaściwe zastosowanie, a w istocie brak zastosowania ww. przepisów art. 187 ust. 1 pkt 2 i ust. 3, art. 173, art. 10 i art. 186 Konstytucji RP w zw. z art. 9a ust. 1-3, art. 11a ust. 2 pkt 2 i ust. 4-5, art. 11b ust. 7, art. 11d ust. 1-5, art. 21 ust. 1 i 2, art. 33 ust. 1, art. 34 ust. 1 i z art. 37 ust. 1 u.KRS w zw. z § 12 ust. 1 i 3-6 oraz § 18 ust. 1-8 Regulaminu KRS, co skutkuje wadliwością uchwały ze względu na nieprawidłowo ustalony skład Krajowej Rady Sądownictwa;

b. rażąco obrazę art. 187 ust. 1 pkt 2 i ust. 3, art. 173, art. 10 i art. 186 Konstytucji RP w zw. z art. 9a ust. 1- 3, art. 11a ust. 2 pkt 2 i ust. 4-5, art. 11b ust. 7, art. 11d ust. 1-5 u.KRS poprzez niewłaściwe zastosowanie przejawiające się

w tym, że członkiem Rady został sędzia M. N. pomimo, że nie miał on poparcia 25 sędziów, w konsekwencji nie był on uprawniony do uczestniczenia w postępowaniu, co skutkuje nieważnością samej uchwały;

c. naruszenie art. 2, art. 32 ust. 1 i 2 oraz art. 60 Konstytucji RP, poprzez ich niewłaściwe zastosowanie, to jest brak dokonania oceny kandydatów na podstawie przejrzystych kryteriów awansu, które odpowiadałyby zasadom równego dostępu do służby publicznej, zasadom równego traktowania oraz zasadom demokratycznego państwa prawa urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej;

d. art. 3 ust. 1 pkt 1 w zw. z art. 33 ust. 1 oraz art. 35 ust. 2 u.KRS poprzez jego niewłaściwe zastosowanie, co doprowadziło do zaniechania rozpatrzenia kandydatury skarżącego i podjęcia uchwały dowolnej w stopniu rażącym - sprzecznej z dostępnym KRS materiałem dowodowym, z pominięciem rzetelnej prezentacji podczas posiedzenia Zespołu członków;

e. art. 42 ust. 1 w z zw. art. 33 ust. 1, 35 ust. 2 u.KRS poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i w rezultacie zaniechanie przytoczenia, argumentów prawnych i faktycznych przemawiających za wyborem wskazanych w uchwale kandydatów na sędziego, w tym także wbrew ustaleniom wcześniejszych etapów rekrutacji, co wskazuje na przekroczenie przez KRS granic swobodnego, racjonalnego uznania i pozbawia możliwości dokonania rzetelnej kontroli prawidłowości rozumowania KRS, przedstawienia relewantnych prawnie motywów podjęcia uchwały z 22 listopada 2018 r. oraz stanowi potwierdzenie braku wszechstronnego rozważenia sprawy;

3. naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na treść orzeczenia, nadto w odniesieniu do poszczególnych naruszeń, skutkujące nieważnością postępowania poprzez:

a. naruszenie art. 21 ust. 1 i ust. 2 u.KRS, art. 31 ust. 1 u.KRS oraz art. 34 ust. 1-3 u.KRS w zw. z § 12 ust. 1 i 3-6 oraz § 18 ust. 1-8 Regulaminu KRS, ze względu na nienależyte obsadzenie Rady (część sędziowska Rady została powołana w sposób nieskuteczny, a powołanie sędziego M. N. na członka Rady nastąpiło niezgodnie z art. 11a ust. 2 pkt 2 u.KRS),

b. naruszenie art. 28 ust. 3 u.KRS poprzez udział w podjęciu zaskarżonej uchwały sędziów, co do których istniały uzasadnione wątpliwości co do ich bezstronności w sprawie, a którzy nie zostali wyłączeni na wniosek Skarżącego;

c. naruszenie art. 35 ust. 1 u.KRS w związku z § 18 pkt 5 i 6 Regulaminu KRS poprzez niesporządzenie i nieprzedstawienie Radzie listy rekomendowanych kandydatów, a jedynie wyników głosowania Zespołu;

d. naruszenie art. 31 u.KRS w całości - we wszystkich jego punktach poprzez niepowołanie Zespołu do rozpoznania sprawy indywidualnej skarżącego w związku ze złożonym przez niego wnioskiem o wyłączenie 14 członków Rady i naruszenie art. 32 ust. 1 u.KRS poprzez niedoręczenie skarżącemu uchwały Zespołu opiniującego jego wniosek o wyłączenie sędziów;

e. naruszenie art. 31 ust. 2b i ust. 2d w zw. z art. 34 ust. 1 u.KRS poprzez podjęcie prac Zespołu opiniującego przed upływem pełnych 21 dni od chwili przedstawienia Ministrowi Sprawiedliwości informacji o wyznaczeniu zespołu opiniującego;

f. naruszenie art. 33 ust. 1 u.KRS w zw. z § 12 ust. 2 Regulaminu KRS, które miało istotny wpływ na wynik sprawy poprzez przeprowadzenie zbiorczego głosowania nad wnioskami 8 kandydatów o wyłączenie 14 sędziowskich członków rady i nienadanie wynikowi tego głosowania formy uchwał;

g. naruszenie § 14 Regulaminu KRS, które miało istotny wpływ na wynik sprawy z uwagi na fakt, że uchwały oddalające wniosek skarżącego o wyłączenie 14 sędziowskich członków Rady nie zostały sporządzone na piśmie i nie zawierają w związku z tym podpisu Przewodniczącego Rady;

h. naruszenie art. 42 ust. 1 i 3 w zw. z art. 33 ust. 1 u.KRS w zw. z § 23 ust. 1 Regulaminu KRS, które miało istotny wpływ na wynik sprawy poprzez niedoręczenie skarżącemu uwierzytelnionych kopii uchwał wraz z uzasadnieniem w przedmiocie wniosku o wyłączenie 14 sędziowskich członków Rady;

i. naruszenie art. 28 ust. 3 u.KRS poprzez rozpoznanie wniosku skarżącego o wyłączenie 14 członków Krajowej Rady Sądownictwa wybranych spośród sędziów bez należytego rozeznania sytuacji w przedmiocie zarzutów podniesionych przez skarżącego w tym bez odebrania od wskazanych we wniosku sędziów

oświadczeń w przedmiocie istnienia/nieistnienia uzasadnionych wątpliwości co do ich bezstronności;

j. naruszenie art. 28 ust. 3 u.KRS poprzez podjęcie prac Zespołu opiniującego i procedowanie nad kandydaturami oraz podjęcie prac przez członków KRS w ramach posiedzenia plenarnego opiniowania kandydatur i podjęcie uchwały KRS obejmującej rozstrzygnięcia w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu sędziego pomimo podstaw do wyłączenia 14 członków KRS od udziału w sprawie i w sytuacji niezgodnego z prawem i nieprawidłowego rozpoznania wniosku Skarżącego o wyłączenie 14 sędziowskich członków KRS;

k. naruszenie art. 33 ust. 1 u.KRS w zw. z § 18 ust. 7 i 8 Regulaminu KRS, które miało istotny wpływ na wynik sprawy poprzez przyjęcie, iż stanowisko zespołu opiniującego nie ma charakteru uchwały w sprawie indywidualnej; ponadto naruszenie § 18 ust. 8 Regulaminu KRS polegające na sporządzeniu lakonicznego uzasadnienia;

l. naruszenie art. 42 ust. 1 i 3 w zw. z art. 33 ust. 1 u.KRS w zw. z § 23 ust. 1 Regulaminu KRS, które miało istotny wpływ na wynik sprawy poprzez niedoręczenie skarżącemu uchwały Zespołu opiniującego kandydatów;

m. naruszenie art. 42 ust. 2. w zw. z art. 33 ust. 1 u.KRS, poprzez sporządzenie uzasadnienia uchwały obejmującej rozstrzygnięcia w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu sędziego w stosunku do wszystkich kandydatów z przekroczeniem terminu miesiąca od jej podjęcia;

n. naruszenie art. 29 ust. 1 i 2 w zw. z art. 33 ust. 1 u.KRS w zw. z § 23 ust. 1 Regulaminu KRS, które miało istotny wpływ na wynik sprawy poprzez uniemożliwienie Skarżącemu czynnego udziału w postępowaniu, w szczególności wobec niezawiadomienia Skarżącego o zmianie terminu posiedzenia Zespołu Opiniującego i zmianie terminu posiedzenia Rady i uniemożliwienia mu wzięcia udziału w posiedzeniu Rady;

o. naruszenie § 15 ust. 4, 5 i 6 Regulaminu KRS, które miało istotny wpływ na wynik sprawy poprzez uniemożliwienie skarżącemu do dnia 20 lutego 2018 r. zapoznanie się z treścią protokołu posiedzenia plenarnego KRS obejmującego dni 19 i 22 listopada 2018 r.;

p. naruszenie § 18 ust. 9, ust. 10 Regulaminu KRS poprzez zaniechanie sporządzenia protokołu z posiedzeń zespołu członków KRS z 19 i 22 listopada 2018 r.;

q. naruszenie art. 33 ust. 1 u.KRS w zw. z art. 35 ust. 1-3 u.KRS w zw. z § 18 ust.1-11 Regulaminu KRS poprzez:

- dokonanie oceny kandydatury skarżącego na dzień 22 listopada 2018 r. bez dochowania obowiązku wszechstronnego rozważenia okoliczności sprawy i bez wnikliwego zbadania materiałów sprawy udostępnionych Radzie oraz dokonanie tej oceny w sposób dowolny oraz niezgodnie ze zgromadzonym materiałem;

- brak rozpatrzenia zgłoszonych kandydatur w oparciu o jasne i jednakowe dla wszystkich osób uczestniczących w konkursie kryteria;

- brak porównania i omówienia na posiedzeniu 22 listopada 2018 r. ocenianych kandydatur w oparciu o jednolite dla wszystkich osób uczestniczących w konkursie kryteria ustawowe, a także niezastosowanie części ustawowych kryteriów oceny kandydatur;

- oparcie Uchwały na stanowisku zespołu, wydanym bez uzasadnienia odnoszącego się do indywidualnych cech każdego z kandydatów oraz ustalającego listę rekomendowanych kandydatów z pominięciem posiadanej oceny ich kwalifikacji;

- oparcie Uchwały na wybiórczych (niepełnych) ustaleniach faktycznych, przedstawionych członkom KRS na posiedzeniu 22 listopada 2018 r. przez członków zespołu;

- nierzetelne i pobieżne przedstawienie kandydatur, przyjęcie stanowiska zespołu oraz podjęcie uchwały zwanej stanowiskiem zespołu w czasie posiedzenia zespołu, które trwało 20 minut (przy rozpoznawaniu 14 kandydatów);

- brak własnych ustaleń Rady w odniesieniu do Skarżącego poprzez poprzestanie na argumentacji przedstawionej przez zespół i skwitowanie odznaczającego się przebiegu służby stanowiskiem zespołu o braku rekomendacji;

r. naruszenie art. 42 ust. 1 u.KRS poprzez sporządzenie uzasadnienia Uchwały w części dotyczącej kandydatur Skarżącego i pozostałych

kontrkandydatów w sposób uniemożliwiający poznanie rzeczywistych motywów podjęcia uchwały;

s. naruszenie art. 42 ust. 2 u.KRS poprzez sporządzenie uzasadnienia Uchwały po upływie określonego ustawą miesięcznego terminu do jego sporządzenia;

t. naruszenie art. 44 ust. 1b i ust. 4 u.KRS w zw. z art. 2, art. 32 ust. 1 i 2, art. 45 ust. 1, art. 60, art. 77 ust. 2 i art. 173 Konstytucji RP poprzez pozbawienie skarżącego dostępu do efektywnej (skutecznej) kontroli sądowej zaskarżonej Uchwały w zakresie odnoszącym się do organu, który na mocy ustawy powołany został do rozpoznania środka odwoławczego.

Powyższe zarzuty zostały obszernie rozwinięte w treści uzasadnienia do odwołania.

K. O. wniósł o wyłączenie od rozpoznania sprawy wszystkich sędziów Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego, Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych Sądu Najwyższego i rozpoznanie sprawy w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, zawieszenie postępowania do czasu wyniku postępowania toczącego się przed Trybunałem Sprawiedliwości Unii Europejskiej w związku z pytaniami prejudycjalnymi, w tym z postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 30 sierpnia 2018 r., III PO 7/18, uchylenie uchwały w całości (na podstawie art. 398¹⁵ § 1 k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 u.KRS) i o rozpoznanie odwołania na rozprawie z uwagi na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398¹¹ § 1 k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 u.KRS.); wstrzymanie wykonalności zaskarżonej uchwały, zasądzenie na rzecz skarżącego kosztów postępowania, z daleko posuniętej ostrożności procesowej wniósł też, na podstawie art. 398⁴ k.p.c. o rozpatrzenie sprawy przez Sąd Najwyższy.

W odpowiedzi na odwołanie Krajowa Rada Sądownictwa wniosła o jego oddalenie w całości, jako pozbawionego uzasadnionych podstaw.

Odnosząc się do zarzutów podniesionych w odwołaniu, Krajowa Rada Sądownictwa stwierdziła, że są one bezzasadne. Zdaniem Krajowej Rady Sądownictwa - odwołujący się nie wykazał, aby zaskarżona uchwała została wydana z naruszeniem obowiązujących przepisów prawa, a większość zarzutów dotyczy niezadowolającego - z perspektywy odwołującego - rezultatu oceny jego

kandydatury na wolne stanowisko sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w Słupsku.

W ocenie Krajowa Rada Sądownictwa przebieg postępowania przed KRS pozostawał w zgodności z przepisami ustawy o KRS i Regulaminu KRS. Przewodniczący Krajowej Rady Sądownictwa wyznaczył zespół w składzie zgodnym z u.KRS, o czym został powiadomiony Minister Sprawiedliwości, który w piśmie poinformował Radę, że nie będzie przedstawiał opinii w sprawie indywidualnej, rozpoznanie sprawy przez KRS poprzedzone zostało pracami zespołu, a jak wynika z protokołów prac zespołu kandydatury wszystkich osób biorących udział w konkursie, w tym odwołującego się, zostały szczegółowo omówione. Zespół przeprowadził naradę podczas której dokonał analizy dokumentów, zwracając szczególną uwagę na przedłożone oceny kwalifikacji kandydatów, opinie przełożonych, rekomendacje, informacje dotyczące doświadczenia zawodowego, publikacje oraz opinie Kolegium Sądu, a następnie zespół przeprowadził analizę oraz ocenę poszczególnych kandydatów. Podczas posiedzenia Krajowej Rady Sądownictwa w dniu 22 listopada 2018 r. członkowie zespołu zreferowali kandydatury wszystkich osób biorących udział w konkursie i przedstawili podjęte stanowisko zespołu. Rada dysponowała całością wiedzy o przebiegu ścieżki zawodowej odwołującego się i pozostałych kandydatów, każdy z członków Krajowej Rady Sądownictwa miał dostęp do pełnej dokumentacji, a głosowanie przeprowadzono po omówieniu wszystkich kandydatur.

Krajowa Rada Sądownictwa odniosła się też szczegółowo do poszczególnych zarzutów odwołującego.

Rada zwróciła uwagę, że procedura wyboru kandydata na stanowisko sędziego ma charakter konkursowy, a każde postępowanie nominacyjne oparte jest na innych materiałach, zaś Rada dokonuje oceny kandydatów w granicach danej sprawy. O przeprowadzeniu prawidłowej oceny zgłoszonych kandydatur decyduje ocena całościowa (kompleksowa) wynikająca z łącznego zastosowania wszystkich kryteriów, co wynika z obowiązku wszechstronnego rozważenia przez Radę okoliczności sprawy. Krajowa Rada Sądownictwa zaznaczyła, że po dokonaniu oceny całości okoliczności sprawy, w procesie nominacyjnym uwzględniła wszystkie udokumentowane kwalifikacje i osiągnięcia zawodowe odwołującego się,

jednak rozpatrując jego kandydaturę uznała, że nie spełnia on łącznie wszystkich kryteriów ustawowych wyboru w takim stopniu, aby zasadnym było wystąpienie z wnioskiem o powołanie jego na stanowisku sędziego sądu okręgowego.

Odnosząc się do podniesionego przez odwołującego się zarzutu dotyczącego stosowania przez Krajową Radę Sądownictwa „zasady otwartości”, Rada wskazała że stosownie do art. 32 ust. 3 u.KRS akta spraw są dostępne dla uczestników postępowania z uwzględnieniem przepisów dotyczących ochrony informacji niejawnych oraz ochrony danych osobowych, a zatem odwołujący się miał możliwość zapoznania się z aktami sprawy na każdym etapie postępowania nominacyjnego.

W kwestii zarzutów dotyczących nienależytej obsady KRS w „części sędziowskiej”, Krajowa Rada Sądownictwa zaznaczyła, że kwestia ta została rozstrzygnięta w wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 25 marca 2019 r., K 12/18. Natomiast odnośnie zarzutu dotyczącego członka Rady sędziego M. N. Krajowa Rada Sądownictwa wskazała, że został on wybrany zgodnie z prawem.

W odniesieniu do zarzutów dotyczących treści uzasadnienia, KRS wskazała, że wymagana treści uzasadnienia uchwały Rady w sprawach indywidualnych nie została określona w przepisach. W zaskarżonej uchwale Krajowa Rada Sądownictwa szczegółowo przedstawiła dane dotyczące wszystkich uczestników tego postępowania nominacyjnego, a o przedstawieniu Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosków o powołanie zdecydował całokształt okoliczności sprawy, a w szczególności oceniane łącznie kwalifikacje kandydatów oraz ich dotychczasowe doświadczenie zawodowe, które to kryteria w ocenie Rady zostały w jednakowym sposób zastosowane wobec wszystkich kandydatów. Krajowa Rada Sądownictwa wskazała też, że kryteria w postaci poziomu poparcia Kolegium Sądu Apelacyjnego w [...] i Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów Apelacji [...] Rada zostały wzięte pod uwagę przy ocenie uczestników postępowania nominacyjnego, jednak wyniki poparcia nie miały charakteru decydującego ponieważ nie w każdym przypadku korespondują one ze zgromadzoną w sprawie dokumentacją, w szczególności dotyczącą doświadczenia i kwalifikacji zawodowych poszczególnych uczestników. Z uwagi na doświadczenie zawodowe i kwalifikacje kandydatów Rada nie kierowała się podejmując uchwałę

także ocenami uzyskanymi przez nich na dyplomie ukończenia wyższych studiów prawniczych i z egzaminu zawodowego.

W odniesieniu do podniesionego przez odwołującego się zarzutu naruszenia prawa poprzez niedoręczenie odwołującemu się uchwały Krajowej Rady Sądownictwa dotyczącej oddalenia wniosków o wyłączenie członków Rady, to wskazała ona, że uchwała o oddaleniu wniosku o wyłączenie członka Krajowej Rady Sądownictwa nie jest uchwałą kończącą postępowanie nominacyjne w związku z czym nie jest doręczana.

Odpowiadając na zarzut zaniechania sporządzenia i doręczenia odwołującemu odpisu protokołu posiedzenia Rady, które odbyło się w dniach 19-22 listopada 2018 r., Rada wyjaśniła, że termin na przyjęcie protokołu przez Radę i jego podpisanie przez Przewodniczącego nie wynika z przepisów, w związku z tym nie została naruszona procedura.

Rada wskazała także, że chybiony jest zarzut podjęcia prac zespołu rekomendującego przed upływem pełnych 21 dni od chwili przedstawienia Ministrowi Sprawiedliwości informacji o wyznaczeniu zespołu rekomendującego, gdyż pismo skierowane do Ministra Sprawiedliwości w przedmiocie przedstawienia opinii w trybie art. 31 ust. 2b ustawy o KRS zostało skutecznie doręczone 26 października 2018 r., a posiedzenie zespołu odbyło się w dniu 22 listopada 2018 r.

Ustosunkowując się do zarzutu niepoinformowania odwołującego się o nowym terminie posiedzenia zespołu członków Krajowej Rady Sądownictwa, Rada zauważyła, że obowiązek poinformowania uczestnika postępowania o terminie posiedzenia, na którym będzie rozpatrywana jego sprawa, dotyczy postępowania przed Radą a nie przed zespołem.

Odpowiadając na zarzut dotyczący sporządzenia uzasadnienia uchwały po upływie określonego ustawą miesięcznego terminu, Rada wskazała, że miesięczny termin do sporządzenia uzasadnienia uchwały ma wyłącznie charakter instrukcyjny, a jego niezachowanie nie powoduje negatywnych skutków procesowych.

Odnosząc się do zarzutu pozbawienia odwołującego się dostępu do efektywnej (skutecznej) kontroli sądowej zaskarżonej uchwały, Rada wskazała, że odwołujący

się wniósł skutecznie odwołanie za pośrednictwem Przewodniczącego KRS do Sądu Najwyższego, zatem nie został on pozbawiony prawa do wniesienia środka odwoławczego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z treścią art. 44 ust. 1 u.KRS uczestnik postępowania może odwołać się do Sądu Najwyższego z powodu sprzeczności uchwały Krajowej Rady Sądownictwa z prawem. W orzecznictwie za utrwalony należy uznać pogląd, że kognicja Sądu Najwyższego nie obejmuje badania merytorycznej trafności wyboru dokonanego przez Krajową Radę Sądownictwa (por. m.in.: wyroki Sądu Najwyższego: z 5 sierpnia 2011 r., III KRS 9/11; z 14 kwietnia 2016 r., III KRS 8/16; z 13 lipca 2017 r., III KRS 17/17). Sąd Najwyższy sprawdza - w granicach odwołania, czy nie doszło do naruszenia przepisów postępowania lub przepisów prawa materialnego mających zastosowanie w sprawie.

W judykaturze najwyższej instancji sądowej przyjmuje się, że kognicja Sądu Najwyższego do oceny uchwał Krajowej Rady Sądownictwa obejmuje „wyłącznie badanie czy uchwała nie pozostaje w sprzeczności z prawem. Oznacza to, że Sąd Najwyższy nie ma kompetencji do merytorycznego rozpatrywania kandydata na sędziego, a tym bardziej jego kontrkandydatów, [...] kontrola Sądu Najwyższego obejmuje ocenę czy Rada przestrzegała w danym postępowaniu jednolitych kryteriów oceny kandydata i procedur postępowania związanych z oceną kandydatury [...] badając zasadność odwołania [Sąd Najwyższy], jest władny przeprowadzić kontrolę w zakresie ustalenia czy w postępowaniu przed Radą nie doszło do naruszenia praw i wolności obywatelskich, w tym prawa do równego (na jednakowych zasadach) dostępu do służby publicznej gwarantowanego przez art. 60 Konstytucji RP. W postępowaniu odwoławczym istnieje więc możliwość oceny czy Rada w odniesieniu do wszystkich uczestników procedury nominacyjnej (kandydatów do objęcia wakującego stanowiska sędziowskiego) zastosowała przejrzyste, jednolite i sprawiedliwe kryteria selekcyjne” (wyrok Sądu Najwyższego z 13 lipca 2017 r., III KRS 17/17). W jednolitym orzecznictwie Sądu Najwyższego uznaje się również, że ocena doboru kryteriów oraz znaczenie przywiązywane

do poszczególnych kryteriów przy ocenie kandydatów na stanowiska sędziowskie pozostają poza zakresem kompetencji Sądu Najwyższego do kontroli zgodności uchwał Rady z prawem (art. 44 ust. 1 u.KRS), chyba że naruszają podstawowe zasady prawne lub opierają się na zastosowaniu niedozwolonych kryteriów oceny (por. m.in., wyroki Sądu Najwyższego: z 20 października 2009 r., III KRS 13/09; z 17 sierpnia 2010 r., III KRS 6/10; z 5 sierpnia 2011 r., III KRS 10/11; z 5 sierpnia 2011 r., III KRS 11/11; z 20 września 2011 r., III KRS 13/11; z 15 grudnia 2011 r., III KRS 12/11).

Ustalając zakres kompetencji kontrolnych Sądu Najwyższego w związku z rozpoznawaniem odwołań od uchwał Krajowej Rady Sądownictwa nie wolno także tracić z pola widzenia i abstrahować od konstytucyjnego usytuowania oraz roli tego szczególnego organu ustrojowego w systemie trójpodziału władzy. Należy podkreślić, że prawo poddania sądowej kontroli szczególnej, ustrojowej decyzji Krajowej Rady Sądownictwa o przedstawieniu kandydatów na sędziów nie ma charakteru konstytucyjnego, lecz wynika z ustawy zwykłej. Tymczasem trzeba pamiętać, że ustrojodawca właśnie Krajowej Radzie Sądownictwa przyznał wyłączną kompetencję do przedstawiania Prezydentowi RP kandydatów na sędziów (art. 179 Konstytucji RP). Z Konstytucji zatem wyraźnie przebija silna, wręcz nadrzędna pozycja Krajowej Rady Sądownictwa w zakresie sprawowania konstytucyjnej pieczy nad ustrojem wymiaru sprawiedliwości w odniesieniu do sądów i sędziów (art. 186 ust. 1 Konstytucji RP). Należy także zwrócić uwagę na to, że w zakresie wyłącznego uprawnienia do przedstawiania Głowie Państwa kandydatów na sędziów, pozycja Krajowej Rady Sądownictwa jest o tyle wyjątkowa, że ustrojodawca nie przewidział jakichkolwiek „ogniw pośrednich” pomiędzy Prezydentem RP a Krajową Radą Sądownictwa w tym sensie, że przedstawianie wniosków o powołanie sędziów odbywa się bez jakiegokolwiek dodatkowego „filtra” normatywnego przewidzianego przez ustawę zasadniczą (brak przewidzianego przez Konstytucję RP etapu postępowania odwoławczego). Brzmienie przepisu art. 179 Konstytucji RP podkreśla silną, autonomiczną pozycję Rady. Powyższe argumenty należy mieć na uwadze przy określaniu zakresu dopuszczalnej kontroli sądowej konstytucyjnych uprawnień Krajowej Rady Sądownictwa sprawowanej przez Sąd Najwyższy, kontroli - jeszcze raz należy

to wyraźnie powiedzieć - nieprzewidzianej przez Konstytucję RP. Jeżeli więc za punkt wyjścia dla oceny przewidzianego przez ustawę zwykłą modelu kontroli kompetencji ustrojowych Krajowej Rady Sądownictwa przyjąć konstytucyjne usytuowanie i kompetencje Rady w relacji do Prezydenta RP (a jest rzeczą niepodlegającą jakiegokolwiek dyskusji, że w procesie wykładni na pierwszy plan wysuwa się w tym zakresie regulacja konstytucyjna, bowiem niedopuszczalne jest ograniczanie czy modyfikowanie kompetencji przyznanych określoneemu organowi konstytucyjnemu przez ustrojodawcę w drodze ustaw zwykłych), to należy uznać, że wprowadzony przez ustawę zwykłą model kontroli sądowej konstytucyjnych kompetencji Krajowej Rady Sądownictwa, nieposiadający żadnego wyraźnego oparcia w ustawie zasadniczej, powinien być w praktyce kształtowany - uwzględniając treść nadrzędnej regulacji konstytucyjnej - w sposób maksymalnie restryktywny i ograniczać się do kontroli zaskarżonej uchwały z punktu widzenia jej ewentualnej sprzeczności z prawem (art. 44 ust. 1 zd. pierwsze u.KRS). Z takim sposobem myślenia o kompetencjach ustrojowych Krajowej Rady Sądownictwa w zakresie procesu nominacyjnego sędziów harmonizuje stanowisko najwyższej instancji sądowej zgodnie z którym „[o]cena przydatności kandydata należy do Rady, a jeżeli została dokonana przy pomocy właściwych kryteriów i nie doszło do naruszenia przepisów postępowania mogących mieć wpływ na jego wynik, to Sąd Najwyższy jedynie sprawdza, czy przy użyciu tych kryteriów Rada nie przekroczyła granic swobodnego uznania.” (wyrok Sądu Najwyższego z 13 lipca 2012 r., III KRS 17/12). Z uwagi na fakt, że to do wyłącznej kompetencji Krajowej Rady Sądownictwa należy wybór kandydatów do objęcia urzędu sędziego należy uznać, że Krajowa Rada Sądownictwa ma w tym zakresie przyznaną szeroką władzę dyskrecyjną. Uznanie Krajowej Rady Sądownictwa oznacza, że w określonym stanie faktycznym kilka alternatywnych decyzji dotyczących wyboru kandydata przedstawianego z wnioskiem o powołanie do Prezydenta RP może być dopuszczalnych, a sama okoliczność, że zewnętrzny obserwator (w tym również Sąd Najwyższy) postrzeżałby innego kandydata jako wypełniającego oceniane łącznie przesłanki wymienione w art. 35 ust. 2 u.KRS w stopniu uzasadniającym przedstawienie Prezydentowi RP wniosku o jego powołanie, nie jest wystarczająca dla stwierdzenia sprzeczności uchwały z prawem.

Nie oznacza to jednak, że swoboda wyboru osób, które zostaną przedstawione Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej jest nieograniczona; wybór kandydatów nie może pomijać zgromadzonej w sprawie dokumentacji.

Odnosząc powyższe uwagi do niniejszej sprawy należy stwierdzić, że Krajowa Rada Sądownictwa wyjaśniła w uchwale motywy swojego wyboru. Przy podejmowaniu uchwały nie doszło do naruszenia reguł proceduralnych określonych w ustawie.

Nie jest uzasadniony zarzut naruszenia art. 35 u.KRS. Jak wskazano w uzasadnieniu uchwały (s. 3), zarówno zespół członków Krajowej Rady Sądownictwa przedstawiając swoje stanowisko, jak i sama Rada podejmując uchwałę, kierowali się kryteriami wymienionymi w art. 35 ust. 2 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa, uwzględniając uzyskane przez kandydatów oceny kwalifikacji, doświadczenie zawodowe, opinie przełożonych, oceny ze studiów i z egzaminu zawodowego oraz wyniki głosowania Kolegium Sądu Apelacyjnego w [...] i Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów Apelacji [...]. W uzasadnieniu wskazano też, że Krajowa Rada Sądownictwa wszechstronnie rozważyła całokształt okoliczności.

Krajowa Rada Sądownictwa ma przy tym możliwość określania we własnym zakresie, które elementy uznać za szczególnie istotne. Nie może zostać uznane za naruszenie prawa przyjęcie przez Krajową Radę Sądownictwa, że określony element doświadczenia zawodowego zasługuje na wyższą ocenę niż inny; nie można również czynić zarzutu z faktu, że pewne fragmenty drogi zawodowej zostały uwypuklone, czy nadano im większą wagę niż innym. Dopuszczalne działanie w granicach uznania polega m.in. na tym, że możliwe jest nadawanie różnych wag kryteriom ocennym wynikającym z ustawy.

Podkreślić należy, że stosownie do dyspozycji art. 35 ust. 2 u.KRS, przy ustalaniu kolejności kandydatów na liście zespół kieruje się przede wszystkim oceną kwalifikacji kandydatów, a ponadto uwzględnia pozostałe kryteria wyboru. Krajowa Rada Sądownictwa cieszy się znaczną swobodą oceny poszczególnych kandydatów. Żadne z ustawowo przewidzianych kryteriów oceny kwalifikacji kandydatów do pełnienia urzędu sędziego „nie ma charakteru decydującego, ani też nie jest koniecznie wymagane uszeregowanie kandydatów w oparciu

o każde z nich. Decyduje ocena całościowa wynikająca z łącznego zastosowania tych kryteriów” (wyroki Sądu Najwyższego: z 10 listopada 2016 r., III KRS 32/16; z 1 lipca 2019 r., I NO 70/19). Ocena Rady może również odbiegać od numerycznych wskazań wynikających z opinii, jakie Rada jest zobowiązana brać pod uwagę na podstawie art. 35 ust. 2 pkt 2) bowiem wybór kandydata przedstawianego Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie na stanowisko sędziowskie nie może być redukowany do wyników matematycznego algorytmu (por. wyroki Sądu Najwyższego: z 10 listopada 2016 r., III KRS 32/16, z 24 września 2014 r., III KRS 43/14, z 5 września 2013 r., III KRS 212/13).

Brak jest uzasadnienia dla podnoszonego przez Skarżącego zarzutu naruszenia art. 33 ust. 1 u.KRS w zw. z art. 35 ust. 1-3 u.k.r.s. w zw. z § 18 ust. 1-11 Regulaminu KRS. W myśl art. 33 ust. 1 u.KRS w sprawach indywidualnych Krajowa Rada Sądownictwa podejmuje uchwały po wszechstronnym rozważeniu sprawy, na podstawie udostępnionej dokumentacji oraz wyjaśnień uczestników postępowania lub innych osób, jeżeli zostały złożone. Natomiast w art. 35 u.KRS ustalony został sposób procedowania przez zespół wyznaczony przez Przewodniczącą Krajowej Rady Sądownictwa dla przygotowania sprawy indywidualnej na posiedzenie Krajowej Rady Sądownictwa. Rozwinięciem tego przepisu ustawowego jest przywołany w odwołaniu § 18 Regulaminu KRS, który szczegółowo normuje ten etap postępowania przed Krajową Radą Sądownictwa.

Z uzasadnienia uchwały wynika, że wszystkie wskazane w art. 35 ust. 2 u.KRS elementy były rozpatrywane przez Krajową Radę Sądownictwa, natomiast ich łączna ocena wypadła niekorzystnie dla Skarżącego (s. 3). W uzasadnieniu Uchwały zawarte zostało bezpośrednie odniesienie do wyników głosowania Kolegium Sądu Apelacyjnego w [...] i Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów Apelacji [...], które w opinii Rady nie odzwierciedlały poziomu kwalifikacji kandydatów wynikających z innych dokumentów wynikających z postępowania konkursowego (s. 15). Na podstawie uzasadnienia uchwały nie można stwierdzić, by którekolwiek z ustawowych kryteriów wyłonienia kandydatów zostało pominięte. Wobec powyższego brak jest podstaw do twierdzenia, że Krajowa Rada Sądownictwa zastosowała nieprzejrzyste lub niejednolite kryteria selekcyjne.

Sąd Najwyższy w ramach badania zgodności uchwały z prawem nie może natomiast dokonywać konkurencyjnej, merytorycznej oceny kandydatów i zastępować oceny Krajowej Rady Sądownictwa.

Sąd Najwyższy musi zawsze brać pod uwagę istotne ograniczenia kontroli legalności, jaką sprawuje nad uchwałami Krajowej Rady. Nie ma on prawa zastępować Rady w ocenie kandydata i sposobie zastosowania ustawowych kryteriów jego nominacji ani dokonywać równolegle z Krajową Radą Sądownictwa konkurencyjnej merytorycznej jego oceny (wyroki Sądu Najwyższego: z 27 marca 2019 r., I NO 59/18 oraz wyrok Sądu Najwyższego z 14 stycznia 2010 r., III KRS 24/09). Okoliczności te mają również swoje istotne konsekwencje dla sposobu rozumienia obowiązku, jaki ciąży na Krajowej Radzie w świetle art. 42 ust. 1. To jedynie uzasadnienie uchwały pozwala Sądowi Najwyższemu dokonać oceny prawidłowości kierowania się kryteriami oceny sformułowanymi w art. 33 i art. 35 u.KRS w sposób, który nie stanowiłby konkurencyjnej oceny merytorycznej. Kierowanie się przez Radę przejrzystymi, jednolitymi i sprawiedliwymi kryteriami selekcyjnymi musi zatem jasno wynikać z uzasadnienia Uchwały (wyrok Sądu Najwyższego z 1 lipca 2019 r., I NO 70/19).

Rada podczas podejmowania uchwały dysponowała całością wiedzy o przebiegu ścieżki zawodowej Skarżącego i pozostałych 13 kandydatów, każdy z członków Krajowej Rady i Sądownictwa miał dostęp do pełnej dokumentacji, a głosowanie przeprowadzono po omówieniu wszystkich kandydatur, w tym kandydatury Skarżącego. Także w samym uzasadnieniu do uchwały opisano szczegółowo wykształcenie, dotychczasowy przebieg kariery zawodowej oraz osiągnięcia wszystkich kandydatów oraz przedstawiono wyniki głosowań Kolegium Sądu Apelacyjnego w [...] oraz Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów Apelacji [...] w sprawie zaopiniowania kandydatów. Nie jest zatem zasadne twierdzenie, iż Rada pominęła niektóre z ustawowych kryteriów oraz że nie uwzględniła całości zgromadzonego materiału dowodowego.

Bezzasadny jest też argument o braku możliwości rzetelnego rozpatrzenia kandydatur na posiedzeniu Zespołu, które trwało 20 minut. Trzeba zaznaczyć, że członkowie zespołu Krajowej Rady Sądownictwa odbywają posiedzenia przed posiedzeniem plenarnym Krajowej Rady Sądownictwa w celu przygotowania

stanowiska odnośnie do rekomendowanych kandydatur na wolne stanowiska sędziowskie, jednak posiedzenia zespołów nie są jedynym okresem czasu, przeznaczonym na analizę kandydatur przez członków Krajowej Rady Sądownictwa, dlatego czas trwania posiedzenia nie może być traktowany jako wyznacznik rzetelności przeprowadzanych przez Zespół analiz i ocen (wyrok Sądu Najwyższego z 16 lipca 2019 r., I NO 61/19). Należy zauważyć, że stosownie do art. 31 ust 2b u.KRS przed upływem terminu na przedstawienie opinii przez Ministra Sprawiedliwości zespół nie może przyjąć stanowiska, co nie oznacza jednak, że nie jest możliwe zapoznawanie się z dokumentacją przed upływem tego terminu. Nie jest zatem trafne twierdzenie Skarżącego, że 20 minutowe posiedzenie zespołu było jedynym czasem, gdy członkowie zespołu mogli zapoznać się ze zgromadzoną w sprawie dokumentacją.

Krajowa Rada Sądownictwa dysponowała pełną wiedzą o wszystkich 14 kandydatach, wynikającą ze zgromadzonego materiału i po wszechstronnym rozważeniu całokształtu okoliczności, stosując, wbrew twierdzeniu Skarżącego, kryteria ustawowe, nie dokonała wyboru jego kandydatury. Wbrew przywołanym w odwołaniu argumentom, w uzasadnieniu uchwały wskazano, że dokonany przez Krajową Radę Sądownictwa wybór uwzględniał doświadczenie i kwalifikacje zawodowe kandydatów, dotychczasowy przebieg kariery zawodowej oraz staż pracy. KRS uznała, że Skarżący nie wypełniła ocenianych łącznie kryteriów wyboru, w stopniu wyższym od osób przedstawionych we wniosku o powołanie, uzasadniającym przedstawienie Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o jego powołanie w tym konkursie.

Z tych samych co powyżej powodów nie zasługuje na uwzględnienie zarzut braku dokonania oceny kandydatów na podstawie przejrzystych kryteriów awansu, które odpowiadałyby zasadom równego dostępu do służby publicznej, zasadom równego traktowania oraz zasadom demokratycznego państwa prawa urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej (co wywodzone jest przez Skarżącego z art. 2, art. 32 ust. 1 i 2 oraz art. 60 Konstytucji RP). Nie zasługuje też z tych powodów na uwzględnienie zarzut naruszenia zasady otwartości organów Państwa Członkowskiego UE, zasady dostępu do dokumentów i zasady transparentności (statuowanych w art. 2 TUE, art. 15 ust. 1 i ust. 3 akapit drugi

TFUE i art. 41 ust. 1 i 2 KPPUE). Należy dodatkowo podnieść, że stosownie do art. 32 ust. 3 u.KRS akta spraw są dostępne dla uczestników postępowania z uwzględnieniem przepisów dotyczących ochrony informacji niejawnych oraz ochrony danych osobowych. Ponadto, należy podkreślić, że zgodnie z art. 20 ust. 1 u.KRS (w brzmieniu nadanym mu ustawą z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw) obrady plenarne Rady są transmitowane za pośrednictwem Internetu, chyba że Rada podejmie uchwałę o wyłączeniu jawności posiedzenia, a Skarżący w odwołaniu powołuje się też na nagrania posiedzenia (s. 30). Odwołujący się miał zatem możliwość zapoznania się z przebiegiem posiedzenia oraz z aktami sprawy na każdym etapie postępowania nominacyjnego

Nie może być uznany za skuteczny podnoszony przez Skarżącego zarzut naruszenia art. 42 ust. 1 u.KRS. Przepis ten przewiduje wymóg uzasadnienia dla podejmowanych przez Krajową Radę Sądownictwa uchwał w sprawach indywidualnych. Zaskarżona uchwała powyższemu obowiązkowi odpowiada.

Uzasadnienie uchwały pozwala na dokonanie jej oceny z punktu widzenia zgodności z prawem. Dokonanie oceny całościowej, przy uwzględnieniu wszystkich wskazanych w ustawie kryteriów jest dopuszczalne. Ustawa w art. 35 ust. 2 wymienia kwalifikacje na pierwszym miejscu, jako cechę najważniejszą, ale nie określa znaczenia (wagi) pozwalającego z matematyczną precyzją określić wpływ poszczególnych cech (właściwości) kandydata na ostateczną ocenę. Z kolei „kwalifikacje” to cecha ocenna, której nie da się rozpatrywać w oderwaniu od innych (również nieostrych) elementów, takich jak doświadczenie zawodowe, wykształcenie, znajomość specyfiki pracy w danym sądzie (której potwierdzeniem są opinie przełożonych). Dlatego uznanie Krajowej Rady Sądownictwa jest w istocie dwuetapowe: na etapie oceny spełnienia poszczególnych kryteriów i na etapie oceny całościowej. W oparciu o przedstawione dokumenty dokonanie oceny kwalifikacji kandydatów należy uznać za dopuszczalne w granicach uznania Krajowej Rady Sądownictwa. W konsekwencji nie można formułować zarzutu opierającego się na braku przedstawienia całości przesłanek na podstawie których Rada uznała, że Skarżący nie wypełnia ocenianych łącznie przesłanek wymienione w art. 35 ust. 2 u.KRS w stopniu uzasadniającym przedstawienie Prezydentowi RP

wniosku o jego powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego (jak ujął to Skarżący „[...] że kandydatura Skarżącego jest mniej wartościowa od kandydatury tych Uczestników, w stosunku do których zaskarżoną Uchwałą przedstawiono Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wnioski o powołanie ich do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Okręgowego w S.” (s. 10). Rola Krajowej Rady Sądownictwa w procesie nominacyjnym nie polega na tworzeniu precyzyjnych zestawień kwalifikacji kandydatów i mechanicznym sumowaniu określonych w ustawie punktów za poszczególne, precyzyjnie określone cechy kandydatów, lecz na autonomicznym wyborze dokonanym w ramach jej uznania.

Te same względy przemawiają też za uznaniem za bezzasadny zarzutu zaniechania rozpatrzenia kandydatury skarżącego i podjęcia uchwały dowolnej w stopniu rażącym - sprzecznej z materiałem dowodowym dostępnym Krajowej Radzie Sądownictwa, z pominięciem rzetelnej prezentacji podczas posiedzenia Zespołu członków KRS z 22 listopada 2018 r. istotnych okoliczności i dokumentów wskazujących na kwalifikacje Skarżącego (został on oparty na naruszeniu art. 3 ust. 1 pkt 1 w zw. z art. 33 ust. 1 oraz art. 35 ust. 2 u.KRS), a także zarzutu przekroczenia granic swobodnego, racjonalnego uznania i braku wszechstronnego rozważenia sprawy, ze względu na zaniechanie przytoczenia, w kontekście przyjętych przez Krajową Radę Sądownictwa kryteriów wyboru, jakichkolwiek argumentów prawnych i faktycznych przemawiających za wyborem określonych kandydatów (który został oparty na naruszeniu art. 42 ust. 1 w z zw. art. 33 ust. 1, 35 ust. 2 u.KRS).

Odnosząc się do zarzutu nakierowanego na wykazanie nieważności postępowania i wadliwości uchwały, wywodzonej przez Skarżącego z prowadzenia postępowania konkursowego przed nieprawidłowo ustalonym składem Krajowej Rady Sądownictwa (podniesionego w pkt 2 lit. a oraz pkt 3 lit. a *petitum* odwołania), należy zauważyć, że kwestia zgodności z wzorcami konstytucyjnymi przyjętego w ustawie o KRS trybu wyboru sędziów do Krajowej Rady Sądownictwa stanowiła przedmiot postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym. Wyrokiem z dnia 25 marca 2019 r., K 12/18 Trybunał Konstytucyjny orzekł, że art. 9a ustawy o KRS jest zgodny z art. 187 ust. 1 pkt 2 i ust. 4 w związku z art. 2, art. 10 ust. 1 i art. 173

oraz z art. 186 ust. 1 Konstytucji RP. Podniesione przez skarżącego zarzuty w tym zakresie uznać należy zatem za nieuzasadnione.

Z kolei odnośnie zarzutów nieważności postępowania ze względu na udział w nim sędziego M. N., to nie podejmując się rozstrzygnięcia prawidłowości jego powołania, należy podnieść, że stosownie do art. 21 u.KRS do ważności uchwał Rady potrzebna jest obecność co najmniej połowy jej składu, a zatem co najmniej 13 członków Rady. Jak wynika z uzasadnienia, w głosowaniach w dniu 22 listopada 2018 r. nad poszczególnymi kandydaturami zgłoszonymi na cztery stanowiska sędziego w Sądzie Okręgowym w S. uczestniczyło od 14 do 16 osób, a zatem nawet nieuwzględnienie przy obliczaniu ustawowego kworum jednego z uczestników nie powodowałoby nieważności uchwały. Nieuwzględnienie jednego z uczestników głosowania nie miałoby też wpływu na wynik żadnego z głosowań, bowiem zgodnie z art. 21 u.KRS Rada podejmuje uchwały bezwzględną większością głosów, a jak wynika z uzasadnienia zaskarżonej Uchwały, na kandydatury osób, które wobec nieuzyskania wymaganej bezwzględnej większości głosów nie zostały przedstawione Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie, głosowały co najwyżej 4 osoby (Skarżący uzyskał dwa głosy „za”), natomiast osoby przedstawione Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie na pełnienie urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w S. uzyskały co najmniej 12 głosów „za”, wobec czego brak uczestnictwa sędziego M. N. w głosowaniu nie wpłynęłoby na jego wyniki.

Sąd Najwyższy nie znalazł też uzasadnienia dla podnoszonego przez Skarżącego zarzutu nieważności postępowania ze względu udział w podjęciu zaskarżonej uchwały sędziów członków KRS, co do których Skarżący wnioskował o ich wyłączenie ze względu na brak ich bezstronności. Zgodnie z art. 28 ust. 3 u.KRS Rada wyłącza członka na wniosek osoby, której sprawa podlega rozpatrzeniu, jeżeli istnieje okoliczność tego rodzaju, że mogłaby wywołać uzasadnioną wątpliwość co do bezstronności członka w danej sprawie. W przepisie posłużono się pojęciami niedookreślonymi, celowo nie precyzując takich okoliczności. O takiej okoliczności Rada powinna zostać poinformowana przez osobę wnioskującą o wyłączenie, natomiast ocena wpływu takiej okoliczności na powstanie wątpliwości dotyczących możliwego zachowania członka Rady

przy rozpatrywaniu sprawy pozostawiona została Radzie (M. Niezgódka-Madek, objaśnienia do art. 28 [w:] Krajowa Rada Sądownictwa. Komentarz, LEX, pkt 13). Przesłanka ta ma charakter oceny, jednakże należy zaakcentować, iż w art. 28 ust. 3 u.KRS jest mowa o uzasadnionej wątpliwości, a nie jedynie wątpliwości co do bezstronności (M. Dębska, objaśnienia do art. 28 [w:] Krajowa Rada Sądownictwa. Komentarz, Warszawa 2012, LEX). Wyłączenie członka Rady na podstawie art. 28 ust. 3 wymaga podjęcia przez Radę uchwały na posiedzeniu plenarnym, stosownie do art. 21 u.KRS. Uchwała taka nie wymaga uzasadnienia, gdyż nie stanowi uchwały w sprawie indywidualnej, o której mowa w art. 42 i od której przysługuje odwołanie do Sądu Najwyższego (M. Niezgódka-Madek, objaśnienia do art. 28 [w:] Krajowa Rada Sądownictwa. Komentarz, LEX, pkt 14). Nie jest to bowiem uchwała kończąca postępowanie w stosunku do określonego kandydata, a rozpatrzenie wniosku o wyłączenie nie powinno być traktowane jako odrębne postępowanie w sprawie indywidualnej. Rozstrzyga ona natomiast kwestię procesową powstałą w toku postępowania przed Radą, związaną ze składem Rady właściwym do załatwienia danej sprawy. Rozstrzygnięcie Rady i jego motywy w takiej wypadkowej kwestii będą wynikały z protokołu posiedzenia. Jeżeli natomiast rozstrzygnięcie zapada w sprawie indywidualnej, prawidłowość wyłączenia członka Rady na podstawie art. 28 ust. 3 może być przedmiotem oceny Sądu Najwyższego z punktu widzenia zgodności z prawem w przypadku wniesienia odwołania od uchwały podjętej w takiej sprawie (M. Niezgódka-Madek, objaśnienia do art. 28 [w:] Krajowa Rada Sądownictwa. Komentarz, LEX, pkt 14).

Złożony przez Skarżącego wniosek o wyłączenie 14 członków KRS został rozpatrzony przez Radę. Jak wynika z protokołu nr [...] posiedzenia plenarnego Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 21 listopada 2018 r., Rada (uchwałami nr [X] - nr [Y]) bezwzględną większością głosów oddaliła wnioski dotyczące wyłączenia 14 członków z uwagi na to, że nie zachodzi okoliczność tego rodzaju, że mogłaby wywołać uzasadnioną wątpliwość, co do bezstronności członków KRS w danej sprawie. Natomiast uchwałą nr [Z] Rada na podstawie art. 28 ust. 3 ustawy o KRS, rozpatrzyła wniosek Skarżącego o wyłączenie członka Rady sędzi J. K. M. od udziału w rozpoznaniu przedmiotowej sprawy i oddaliła ten wniosek jako

beprzedmiotowy z uwagi na wyłączenie Pani J. K. M. z mocy ustawy, jednocześnie umarzając postępowanie w tym zakresie.

W uzasadnieniu odwołania Skarżący twierdzi, że członkowie Rady nie znali treści jego wniosku, co w jego opinii wynika z nagrania posiedzenia (s. 30). Jest to jednak twierdzenie oparte wyłącznie na subiektywnej ocenie przez Skarżącego nagrania, co należy podkreślić, przebiegu samego posiedzenia. Nie ulega jednak wątpliwości, że Rada rozpatrzyła wniosek Skarżącego, wobec czego twierdzenie Skarżącego o naruszeniu art. 28 ust. 3 u.KRS nie znajduje potwierdzenia.

W powyższym kontekście, biorąc pod uwagę, że uchwała o wyłączeniu członka Rady nie stanowi uchwały w sprawie indywidualnej, niezasadne są wszystkie zarzuty odnoszące się do naruszenia art. 31, art. 32 art. 33, art. 42 u.KRS oraz § 12 ust. 2, § 18, § 23 Regulaminu KRS w zakresie dotyczącym rozpoznania wniosku Skarżącego o wyłączenie członków Krajowej Rady Sądownictwa (podniesione w pkt 3 lit. d, f, g, h *petitum* odwołania).

Nie jest też uzasadniony zarzut naruszania § 14 Regulaminu KRS w odniesieniu do podjęcia uchwał oddalających wniosek Skarżącego o wyłączenie 14 sędziowskich członków Rady. Zgodnie z tym przepisem uchwały Rady podpisuje przewodniczący Rady. Naruszenie przywołanego przepisu Skarżący opiera na tym, że nie otrzymał on odpisów takich uchwał, co w jego opinii oznacza, że nie zostały sporządzone w formie prawem przepisanej i nie zawierają w związku z tym podpisu osoby uprawnionej, to jest Przewodniczącego Rady. Brak otrzymania odpisów uchwał nie może jednak stanowić dowodu braku podpisu przewodniczącego, co więcej w odpowiedzi na odwołanie Rada wskazała, że uchwały te były sporządzone na piśmie i stanowią załączniki do protokołu posiedzenia.

Nie znajduje podstaw do uwzględnienia także zarzut naruszenia przepisów art. 31 ust. 2b i ust. 2d w zw. z art. 34 ust. 1 u.KRS. Zgodnie z art. 31 ust 2b u.KRS Minister Sprawiedliwości w terminie dwudziestu jeden dni od dnia otrzymania informacji, może przedstawić Radzie opinię w sprawie indywidualnej, a przed upływem terminu na przedstawienie opinii przez Ministra Sprawiedliwości zespół nie może przyjąć stanowiska o którym mowa w art. 34 ust. 1. Pismo skierowane do Ministra Sprawiedliwości w przedmiocie przedstawienia opinii zostało skutecznie doręczone 26 października 2018 r., a posiedzenie zespołu odbyło się w dniu

22 listopada 2018 r., a zatem stanowisko przyjęte zostało po upływie 21 dni. Zaznaczyć przy tym należy, że przyjęcie stanowiska przez zespół nie jest tożsame z zapoznawaniem się przez członków zespołu z dokumentacją.

Nietrafny jest też zarzut naruszenia art. 42 ust. 1 i 3 w zw. z art. 33 ust. 1 u.KRS w zw. z § 23 ust. 1 Regulaminu KRS w związku z niedoręczeniem uchwały zespołu członków Rady (podniesiony w pkt 3 lit. I *petitum* odwołania). Z przywołanych przepisów ustawy o Krajowej Radzie sądownictwa oraz Regulaminu KRS wynika, że uchwały Rady w sprawach indywidualnych doręcza się uczestnikom postępowania wraz z uzasadnieniem i pouczeniem o sposobie wniesienia odwołania do Sądu Najwyższego. Przepisy te nie odnoszą się natomiast do stanowisk zespołu.

Nie jest uzasadniony zarzut naruszenia art. 42 ust. 2. w zw. z art. 33 ust. 1 u.KRS a także zarzut naruszenia art. 44 ust. 1b i ust. 4 u.KRS w zw. z art. 2, art. 32 ust. 1 i 2, art. 45 ust. 1, art. 60, art. 77 ust. 2 i art. 173 Konstytucji RP (podniesione w pkt 3 lit. m, s oraz t *petitum* odwołania). Z art. 42 ust. 2 u.KRS wynika, że uzasadnienie uchwały sporządza się w terminie miesiąca. Miesięczny termin do sporządzenia uzasadnienia do uchwały podejmowanych przez Radę w sprawach indywidualnych ma jednak charakter instrukcyjny, a z jego niedochowaniem nie są związane żadne negatywne skutki procesowe (M. Niezgódka-Madek, objaśnienia do art. 42 [w:] Krajowa Rada Sądownictwa. Komentarz, LEX, pkt 4). Fakt sporządzenia uzasadnienia do uchwały po upływie ustawowego terminu niewątpliwie nie jest prawidłowy, jednak naruszenia tego przepisu - po pierwsze - nie ma jakiegokolwiek wpływu na treść zaskarżonej uchwały, a tym bardziej istotnego wpływu na jej treść, jak twierdzi Skarżący. Naruszenie tego terminu nie pozbawiło też Skarżącego dostępu do efektywnej (skutecznej) kontroli sądowej zaskarżonej uchwały. Podobnie odnosząc się do zarzutu naruszenia prawa Skarżącego do rozpoznania jego sprawy w rozsądnym terminie należy wskazać, że nie ma to wpływu na treść orzeczenia, a tym bardziej istotnego wpływu na jego treść. Jedynie przy okazji warto zaznaczyć, że pojęcie to nie jest dookreślone, a ustalenie czy doszło do naruszenia „rozsądnego” terminu opiera się na ocennych kryteriach, zależnych od rodzaju sprawy. Przykładowo w judykaturze Sądu Najwyższego dotyczącej przewlekłości

postępowania konsekwentnie przyjmuje się, że kilkumiesięczny okres wyczekiwania na wyznaczenie terminu rozprawy apelacyjnej mieści się w pojęciu rozsądnego terminu, w którym sprawa może oczekiwać na jej rozpoznanie pośród innych spraw wniesionych do konkretnego sądu (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 12 lipca 2017 r., III SPP 28/17; z 14 lutego 2006 r., III SPP 7/06; z 18 października 2007 r., III SPP 40/07; z 27 czerwca 2013 r., WSP 4/13,; z dnia 25 listopada 2014 r., III SPP 229/14). Z kolei w orzecznictwie TSUE wskazuje się, że 'rozsądny' charakter terminu powinien być oceniany przy uwzględnieniu ogółu okoliczności właściwych dla każdej sprawy, a w szczególności znaczenia sporu dla zainteresowanego, złożoności sprawy i zachowania stron (zob. wyroki z 28 lutego 2013 r. C-334/12 RX-II; z 15 października 2002, C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, od C-250/99 P do C-252/99 P i C-254/99 P). W przypadku zaskarżonej uchwały opóźnienie dotyczy nie samego rozstrzygnięcia, a jedynie sporządzenia uzasadnienia, a sam czas opóźnienia nie przekroczył 2 miesięcy, co w świetle przywołanych kryteriów oceny rozsądnego terminu, trudno jest uznać za jego naruszenie.

Nie jest zasadny zarzut naruszenia art. 29 ust. 1 i 2 w zw. z art. 33 ust. 1 u.KRS w zw. z § 23 ust. 1 Regulaminu KRS. Zgodnie z § 11 Regulaminu KRS informacja o posiedzeniu Rady przekazywana jest poprzez ogłoszenie w Biuletynie Informacji Publicznej Krajowej Rady Sądownictwa. Celem takiego powiadomienia jest dostarczenie wiedzy uczestnikom postępowań o tej części porządku posiedzenia Rady, która będzie ich dotyczyła. Informacja taka nie oznacza natomiast, że uczestnik będzie mógł wziąć udział w posiedzeniu (M. Niezgódka-Madek, objaśnienia do art. 29 [w:] Krajowa Rada Sądownictwa. Komentarz, LEX, pkt 10). Należy dodatkowo podnieść, że stosownie do art. 20 u.KRS obrady plenarne Rady są transmitowane za pośrednictwem Internetu i istnieje możliwość zapoznania się z nagraniami (z czego skarżący korzystał). Ponadto zgodnie z art. 32 ust. 3 u.KRS akta spraw są dostępne dla uczestników postępowania z uwzględnieniem przepisów dotyczących ochrony informacji niejawnych oraz ochrony danych osobowych, a zatem odwołujący się miał możliwość zapoznania się z aktami sprawy na każdym etapie postępowania nominacyjnego, a jego prawo do czynnego udziału w postępowaniu nie zostało ograniczone. Poza tym trzeba

zauważyć, że przywołane przez Skarżącego przepisy odnoszą do posiedzeń Rady, a nie zespołu członków Rady.

Na uwzględnienie nie zasługuje także podnoszony przez Skarżącego zarzut naruszenia § 15 ust. 4, 5, 6 Regulaminu KRS. Jak wyjaśniła Rada w odpowiedzi na odwołanie, zgodnie z przywołanymi przepisami protokół został bowiem wyłożony do wglądu członków Rady i żaden z nich nie zgłosił zastrzeżeń do protokołu. Przywołane przepisy nie określają natomiast terminu na podpisanie protokołu. Podobnie zarzut naruszenia § 18 ust. 9 i 10 Regulaminu KRS nie ma podstaw do uwzględnienia, protokół z posiedzeń zespołu członków Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 19 i 22 listopada 2018 r. został bowiem sporządzony, natomiast Skarżący przedstawił raczej swoją opinię, że są to jedynie zapiski poczynione na podstawie informacji od osób biorących udział w posiedzeniu i zatytułowane „protokołem”.

W odniesieniu do podnoszonych przez odwołującego się zarzutów naruszenia prawa materialnego w orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że kontrola Sądu Najwyższego nad uchwałami Krajowej Rady Sądownictwa pozostaje ograniczona do oceny zgodności z prawem postępowania przed Krajową Radą Sądownictwa. Stanowisko to odpowiada pogładowi wyrażonemu przez Trybunał Konstytucyjny w wyroku z 27 maja 2008 r., SK 57/06 (Dz.U. nr 96, poz. 621). W uzasadnieniu bowiem tego wyroku Trybunał przyjął, że kognicja Sądu Najwyższego ograniczona jest do kontroli stosowania przez Krajową Radę Sądownictwa przepisów postępowania.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w zw. z dyspozycją art. 44 ust. 3 u.KRS., postanowiono jak w sentencji.

Od orzeczenia zdanie odrębne złożył SSN L.Bosek.